

O pokori (odlomki)

I. ... Kesanje je po svoji naravi dušna žalost, ki se zbudi nad pregrešnostjo prejšnjega mišljenja. ... Kako brezumno glede kesanja hodijo po napačni poti tisti, ... ki ga obujajo celo nad svojimi dobrimi deli. Kesajo se zvestobe, ljubezni, iskrenosti, potrpežljivosti, *usmiljenosti*, če zanje žanjejo nehvaležnost. Kolnejo sami sebe, da so storili dobro delo, in si zlasti kesanje nad najboljšimi deli vtisnejo v srce ter skrbno obnavljajo v spominu, da ne bi zopet česa dobrega storili. Toda kesanja nad slabim jim je manj mar.

II. Če bi delali kot ljudje, ki imajo Boga in zato tudi pravo pamet, bi najprej preudarili, kaj kesanje dobrega stori, in bi ga nikoli ne porabili tako, da bi se z njim narobe poboljšali. ... Po tako mnogih in velikih grehih človeške drznosti, ki so se pričeli z začetnikom Adamom ..., se je namreč Bog naglo vrnil k svojemu *usmiljenju* in že takrat sebi postavil začetek kesanja, ker je preklical sodbo prejšnje jeze in sklenil odpustiti svoji stvari in podobi.

Zbral si je torej ljudstvo, ga negoval z mnogimi darovi svoje dobrotljivosti, ga opominjal k pokori, ko se je tolikokrat pokazalo grdo nehvaležno, in mu pošiljal besede vseh prerokov, da so mu govorile. Ko je nato obljubil milost, ki bo na koncu časov po njegovem Duhu zasijala vesoljnemu svetu, je ukazal, naj se poprej deli krst pokore, da bi tiste, katere je po milosti poklical k obljudi, namenjeni Abrahamovemu zarodu, pripravil z znamenjem pokore. Janez tega ni zamolčal, marveč je rekel: »Delajte pokoro,« kajti zveličanje se je poganom približalo, namreč Gospod, ki je prinesel drugo Božjo obljubo. Pripravljajoč mu pot, je (Janez) oznanjal pokoro, postavljeno za očiščevanje src, da bi vse, kar je stara zmeta onečistila ..., pokora pometla in ... hišo srca očistila za Svetega Duha, da bo prišel in se s svojimi nebeškimi dobrinami rad vselil vanjo.

Tem dobrinam se z eno besedo pravi: človekovo odrešenje, poprej pa izbris prejšnjih grehov. To je namen pokore, to je delo, ki vrši opravila *Božjega usmiljenja*. Kar je človeku v prid, služi Bogu. ...

III. Tukaj je torej treba označiti dejanja, za katera se zdi pokora primerna in potrebna, to je, katera se morajo imeti za grešna. To se utegne zdeti odveč. Kajti kdor Gospoda pozna, se njegov duh, ki ga Stvarnik (*usmiljeno*) pogleda, sam od sebe povzpne do spoznanja resnice, in Gospodove zapovedi ... ga takoj poučijo, da je grešno tisto, kar Bog prepoveduje. ...

Vendar pa ne bo odveč, če na kratko povem, da so grehi nekateri meseni, to je, telesni, nekateri pa duhovni. Kajti ker je človek sestavljen iz teh dveh med seboj združenih substanc, ne greši drugače kot s tem, iz česar je. ...

Telesni greh je tisti, ki se izvrši v dejanju, ker se dejanje da videti in otipati kakor telo; duhovni je tisti, ki je v duši, ker se duša ne da videti ne prijeti. To pa

kaže, da se je treba ogibati in s pokoro očiščevati ne samo grehov v dejanju, marveč tudi grehov v volji. ...

Ni greha brez volje. Ker je torej volja vir dejanja, ali ni toliko bolj kazni vredna, kolikor večji delež ima pri krivdi? Niti takrat ni brez nje, ko kaka ovira prepreči dejanje. ... Gospod ... je prepovedal tudi grehe volje, ko je določil, da prešuštnik ni samo tisti, ki v dejanju napada tuj zakon, marveč tudi tisti, ki ga oskruni s poželjivim pogledom.

IV. On, ki je za vse grehe mesa ali duha, storjene z dejanjem ali z voljo, določil s svojo sodbo kazen, je tedaj tudi obljubil odpuščanje po pokori, ko je ljudstvu rekel: »Spokori se, in te bom rešil!« In zopet: »Živim, pravi Gospod, in imam rajši pokoro ko smrt.«

Pokora je torej življenje, ker ima prednost pred smrtjo. Njo torej, grešnik, meni enak – dá, manjši od mene, kajti priznam, da te z grehi prekašam – tako prični, tako z obema rokama objemi kakor brodolomec rešilno desko. Ona te bo, v valovih grehov tonečega, držala nad vodo in pripeljala v pristan *Božjega usmiljenja*.

Zagrabi srečno priložnost, ki se ti nepričakovano ponuja, da boš, ko doslej nisi pred Bogom nič, kot kapljica na vedru in prašek na gumnu in lončarjeva posoda, poslej postal tisto drevo, ki je vsajeno ob vodah, ki zmeraj zeleni in o svojem času rodi sad in ki ne bo videlo ne ognja ne sekire. Ko si našel resnico, se kesaj svojih zablod, se kesaj, da si ljubil, česar Bog ne ljubi; ... kajti bistvo pokorščine je v enakem mišljenju.

Prevedel F. K. Lukman.